

Arrest

nr. 71 806 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (eerste verzoekster) en X (tweede verzoekster), die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikkingen van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoekers verklaren dat ze Roma zijn en de Servische nationaliteit hebben. Ze zijn in 1999 Kosovo ontvlucht naar aanleiding van de oorlog. Ze zijn naar Krusevac in Servië gegaan. Daar verbleven ze twee of drie dagen of ongeveer een maand. Ze hadden er geen woning en sliepen in een park. Hierna zijn ze naar Belgrado getrokken. In Belgrado werden de vier kinderen van verzoeker en eerste verzoekster geboren. Verzoekers leefden daar in een zelfgebouwde barak onder de Gazela-brug. Ze hadden er geen water of elektriciteit. Verzoeker had geen werk. Om te overleven zocht hij op de vuilnisbelt naar spullen om te verkopen. Verzoekers werden vooral op zaterdag en zondag lastiggevallend door dronken Serviërs. Ze gooiden flessen van de brug naar beneden en riepen dat verzoekers moesten terugkeren van waar ze kwamen. Als de politie kwam, werd het kalm, maar eens de politie vertrokken was, begonnen de pesterijen opnieuw. Ook als verzoeker op weg was naar de vuilnisbelt werd hij vaak uitgescholden. Hij werd in Belgrado twee keer geslagen door Serviërs. De eerste keer was toen hij net aankwam in Belgrado aan het busstation. Een persoon probeerde een tas met water of brood van hem te stelen. Toen hij dat probeerde te verhinderen, sloeg de andere met zijn

vuist op verzoekers gezicht. Verzoeker werd naar het ziekenhuis gebracht omdat hij was flauwgevallен. In 2008 werd hij een tweede keer geslagen door Serviërs. Verzoeker was op weg naar de vuilnisbelt toen twee dronken Serviërs hem om een sigaret vroegen. Hij zei dat hij er geen had. Eén van de twee belagers wilde geld van hem stelen, maar hij had geen geld op zak. Daarop schopte de ene hem en de andere sloeg hem met de vlakke hand in het gezicht. Daarop is hij naar huis gegaan. Op 31 augustus 2009 werd verzoekers' barak onder de Gazela-brug afgebroken, samen met alle andere barakken. Verzoeker verklaart dat hij een beetje verder, in de buurt van de Gazela-brug een nieuwe barak heeft gebouwd. Twee of drie dagen later heeft de politie hen uit hun nieuwe barak verjaagd. Verzoeker heeft zich daarop tot het gemeentebestuur van Belgrado gewend, om een andere woonplaats te vragen. Men heeft hem een barak of container toegewezen, die volgens hem half afgebroken was. Verzoeker verklaart dat hij geen echte container toegewezen kreeg zoals andere Roma, omdat hij niet in Belgrado geregistreerd stond of geen geld kon geven. Nadat verzoekers twee dagen op de hen toegewezen plaats hebben gewoond, hebben ze in drie leegstaande huizen gewoond. Ze konden daar terecht via kennissen. Verzoeker verklaart dat hij zich nooit op een tijdelijk of permanent adres in Belgrado heeft kunnen registreren. Voorts lijdt hij sinds de oorlog aan epilepsie. Deze problemen deden hen Servië verlaten. Verzoekers vrezen dezelfde problemen te hebben indien ze zouden terugkeren naar Servië. Verzoekers zijn in oktober 2010 uit Belgrado in Servië naar België vertrokken, waar ze op 15 oktober 2010 aankwamen. Op 20 oktober 2010 vroegen ze asiel aan. Verzoeker legt de volgende documenten neer: zijn nietig verklaarde Servische identiteitskaart, afgegeven op 23 augustus 2005, twee nationaliteitsbewijzen op zijn naam, afgegeven op 4 juli 2006 en op 23 oktober 2008, twee nationaliteitsbewijzen op naam van zijn echtgenote, afgegeven op 4 juli 2006 en op 23 oktober 2008, zijn ontheemden- of IDP- (internally displaced person) kaart, afgegeven op 29 augustus 1999, zijn geboorteakte, afgegeven op 4 juli 2006, twee geboorteaktes van zijn echtgenote, afgegeven op 4 juli 2006 en op 23 oktober 2010, twee geboorteaktes van zijn zoon D., afgegeven op 10 november 2008 en op 8 februari 2010, de geboorteakte van zijn zoon S., afgegeven op 1 juni 2006, twee geboorteaktes van zijn dochter F., afgegeven op 2 juni 2006 en op 8 februari 2010, een geboorteakte van zijn dochter C., afgegeven op 8 februari 2010, de Belgische identiteitsbewijzen van zijn vier kinderen, zonder datum, een medisch attest van Fedasil en één van het Croix-Rouge Communauté Francophone, en drie pagina's medische attesten van zijn echtgenote. Eerste verzoekster legde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar nietig verklaarde Servische identiteitskaart voor, afgegeven op 26 april 2006. Tweede verzoekster legt haar nietig verklaarde Servische identiteitskaart voor, afgegeven op 14 maart 2007, haar nationaliteitsbewijs en geboorteakte, beide afgegeven op 10 februari 2010.

1.2. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijfplaatsen en over de wijze waarop zijn identiteitskaart nietig werd verklaard. Het feit dat dronken Serviërs vaak flessen op verzoekers woning gooiden, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging worden beschouwd. Verzoeker en tweede verzoekster legden tegenstrijdige verklaringen af over de twee keren waarop Serviërs verzoeker sloegen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaring niet dat hij omwille van zijn Roma-afkomst werd geslagen. Verzoeker heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden als toereikend wordt beoordeeld. In Kosovo worden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen. Ze betwisten de argumenten van de bestreden beslissing en stellen dat ze op het adres Ramik Sadik 122 hun briefwisseling ontvingen, wat bewijst dat ze daar hebben gewoond. Verder stellen ze dat de halte waarover verzoeker en tweede verzoekster spraken een halte is voor zowel bus als tram zodat er geen tegenstrijdigheid is tussen hun verklaringen. Ze stellen ook nog dat Roma in Servië voortdurend worden vervolgd en gediscrimineerd. Ze verwijzen

hiervoor naar een rapport van Amnesty International van april 2011 en naar een rapport van Human Rights Watch.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over hun verblijfplaatsen, over de wijze waarop verzoekers identiteitskaart nietig werd verklaard en over de twee keren waarop Serviërs verzoeker sloegen. Verzoekers' opmerkingen in het verzoekschrift kunnen deze vaststellingen niet weerleggen.

Over verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen heeft de commissaris-generaal onder meer het volgende gesteld: *"Zo verklaart u dat u in het Roma-kamp onder de Gazela-brug woonde. U verklaart echter ook dat u woonde op het adres Ramik Sadik 122 (CGVS 10/20421, gehoor 1, p. 10). Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal beschikbaar is blijkt echter dat deze straat aan de andere kant van de brug ligt dan het Roma-kamp. In tegenstelling tot het Roma-kamp is Ramik Sadik (Sadika Ramiza) een straat in een groene woonwijk van huizen en tuinen tussen de Gazela-brug en de Zeminski-brug. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, beweert u echter dat dit adres in het Roma-kamp ligt. Het is bovendien bijzonder onwaarschijnlijk dat u, indien dit adres in het Roma-kamp gelegen zou zijn en u daar zonder inschrijving van het gemeentebestuur woonde, zoals u beweert, daar per post een brief van een officiële instelling, zoals de gemeente Belgrado zou hebben ontvangen, zoals u later verklaart (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 13). Over uw verblijfplaatsen na de afbraak van de barak onder de Gazela-brug, spreekt u zichzelf ook meermaals tegen. Initieel verklaart u dat u nooit elders in Belgrado hebt gewoond dan in de barak onder de Gazela-brug (CGVS 10/20421, gehoor 1, p. 4). Later tijdens hetzelfde gehoor stelt u echter dat deze barak vernietigd werd. U zou in dezelfde buurt een nieuwe barak hebben opgetrokken en daar enkele dagen gewoond hebben, tot u er verjaagd werd door de politie. Hierna zou u nog twee dagen op straat hebben geleefd. U verklaart expliciet dat u niet naar de gemeente van Belgrado bent geweest om om hulp of om een nieuwe woning te gaan vragen (CGVS 10/20421, gehoor 1, p. 10). Na de twee dagen op straat zou u naar België zijn vertrokken. Tijdens het tweede gehoor beweert u daarentegen initieel dat u de dag na de afbraak van de barakken onder de Gazela-brug naar België vertrokken bent (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 8). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat de barakken onder de Gazela-brug werden opgeruimd op 31 augustus 2009, en dat uw vertrek naar België in oktober 2010 was, en dat u dus na afbraak van uw eerste barak nog meer dan een jaar ergens moet hebben gewoond, antwoordt u meermaals dat dat niet kan (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 8). Hierna verklaart u echter dat u na de afbraak van uw eerste barak naar de gemeente bent gestapt om om een containerwoning te vragen, terwijl u eerder het tegendeel beweerd hebt (CGVS 10/20421, gehoor 1, p. 10). U verklaart eveneens dat men op het gemeentebestuur zou hebben gezegd u niet te kunnen helpen, en dat men u zei terug te gaan naar waar u vandaan kwam. Vlak daarna verklaart u echter, weerom in tegenspraak met wat u eerder zei, dat men u een barak of container aangeboden heeft, waarin u mocht wonen. De barak of container waarover u spreekt, zou evenwel half afgebroken zijn geweest, u zou geen echte containerwoning hebben aangeboden gekregen, aangezien u niet in Belgrado geregistreerd was. Geconfronteerd met het feit dat andere Roma die in het Roma-kamp onder de Gazela-brug woonden en die niet geregistreerd stonden wel een containerwoning kregen aangeboden, verklaart u dat zij daarvoor geld hadden betaald (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 8-9). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat de barakken onder de Gazela-brug werden opgeruimd op 31 augustus 2009, en dat uw vertrek naar België in oktober 2010 was, en dat u dus na afbraak van uw eerste barak nog meer dan een jaar ergens moet hebben gewoond, verklaart u, weerom volledig in tegenspraak met uw eerdere verklaringen, dat u in andermans huizen hebt gewoond. U verklaart dat u eerder vermeld heeft, wat niet het geval was (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 12). U verklaart in drie verschillende huizen te hebben gewoond. Kennissen zouden uit medelijden u en uw familie daar laten wonen. U kent geen enkel adres van deze huizen, en kan ze niet situeren in een wijk (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 13). U verklaart dat u zich niet op het adres van één van deze woningen kon laten registreren, omdat de eigenaars niet akkoord waren (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 12)." Verzoekers' betoog dat ze op het adres Ramik Sadik 122 hun briefwisseling ontvingen, wat bewijst dat ze daar hebben gewoond, weerlegt deze vaststellingen niet.*

Over de twee keren waarop Serviërs verzoeker sloegen, heeft de commissaris-generaal onder meer het volgende gesteld: *"U verklaart dat u aan de bushalte geslagen werd toen u pas aankwam in Belgrado. Een persoon wilde een tas van u stelen. Toen u dat wilde beletten, heeft hij u met zijn vuist in het gezicht geslagen. U verklaart dat er een ambulance is gekomen, en dat u naar het ziekenhuis werd*

gebracht. Ook de politie zou ter plaatse zijn gekomen (CGVS 10/20421, gehoor 1, p. 11-12). Uw moeder daarentegen verklaart dat u aan de tramhalte van Belgrado bent geslagen door mensen die u om een sigaret vroegen. Zij verklaart dat jullie toen al 'een tijdje' in Belgrado woonden. Ze verklaart eveneens dat uw belagers goederen van u wilden stelen, en dat u daarbij geslagen werd. Ze verklaart echter ook dat u niet naar het ziekenhuis bent gegaan die dag. Ze beweert bovendien dat jullie nooit aangifte hebben gedaan bij de politie (CGVS 10/20420, p. 10-11). Wanneer u geconfronteerd wordt met de beweringen van uw moeder, verklaart u dat ze oud is en dat ze veel vergeet. U zegt daarbij dat uw moeder bang was op het moment van de feiten, dat ze daarom misschien iets anders vertelt (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 6). Wanneer uw moeder geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen, zegt zij dat u misschien vaker geslagen werd (CGVS 10/20420, p. 11). Wat betreft de keer dat u geslagen werd door twee dronken mannen die u om een sigaret vroegen, verklaart u dat uw moeder op dat moment thuis was bij uw vrouw en kinderen. U verklaart verder dat u noch aan uw moeder noch aan uw echtgenote hebt verteld dat u geslagen werd (CGVS 10/20421, 4 gehoor 1, p.11). Uw moeder verklaart echter dat zij in de buurt tussen vuilnis verkoopbare goederen aan het zoeken was, toen zij u tegenkwam. U zou haar hebben verteld wat er gebeurd was (CGVS 10/20420, p. 11). Wanneer uw moeder over dit incident geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige beweringen, zegt zij dat u misschien vaker geslagen werd (CGVS 10/20420, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt hoe uw moeder wist wat er gebeurd was, als u het haar niet verteld had, verklaart u dat uw moeder wellicht van uw vrouw vernomen had over dit incident. Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaard had ook aan uw vrouw niets over dit incident te hebben verteld, stelt u dat de tolk wellicht niet goed vertaald heeft (CGVS 10/20421, gehoor 2, p. 7). Deze uitspraken kunnen de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw moeder over beide incidenten niet op afdoende wijze uitleggen." Verzoekers' betoog dat het een halte is voor zowel bus als tram volstaat niet om te besluiten dat er tussen hun verklaringen geen tegenstrijdigheid bestaat.

Voor het overige verwijzen verzoekers louter naar de algemene toestand in Servië en voegen zij bij hun verzoekschrift een rapport van Amnesty International van april 2011 en een rapport van Human Rights Watch. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER